

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Antonína Koukala a JUDr. Marie Turkové v právní věci **žalobce J. A.,** zastoupeného JUDr. Kateřinou Skálovou, advokátkou, se sídlem Jihlava, Komenského 30, proti **žalovanému Ministerstvu průmyslu a obchodu,** Na Františku 32, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.8.2000, č. j. 16803/00/4110,

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 4. 8. 2000, č. j. 16803/00/4110 a rozhodnutí Okresního úřadu Pelhřimov – okresního živnostenského úřadu ze dne 28. 3. 2000, č. j. OU/PE/2683/2000-Ti **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupkyně na náhradě nákladů řízení částku 4225 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobou ze dne 27. 9. 2000 se žalobce domáhá přezkoumání výše cit. rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí Okresního úřadu v Pelhřimově ze dne 28. 3. 2000, č. j. OU/PE/2683/2000-Ti. Žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nejsou založena na skutkových podstatách stanovených zákonem, tvrzené skutky nejsou doloženy důkazy, nebo je hodnocení důkazů nelogické, iracionální, protiprávní a jednostranné. Dále je těmito rozhodnutími porušen čl. 26 Listiny základních práv a svobod, podle něhož jakékoli omezení práva svobodně podnikat může být omezeno pouze zákonem. Napadená rozhodnutí totiž vycházejí z ustanovení obecně závazných předpisů nižší právní síly než zákon. V rozhodovací činnosti správních orgánů bylo také zcela pominuto hodnocení závažnosti tvrzeného protiprávního jednání podnikatele, jeho pohnutek, a následků tohoto jednání. Nařízení vlády č. 28/1998 Sb., kterým se stanoví obsahové náplně řemeslných živností není zákonem a nemůže jím být omezeno právo žalobce

podnikat v činnosti prodeje zboží (pokud zákon nestanoví, že prodej určeného zboží je obsahem jiné živnosti), ani neuvádí výslovně technický benzín mezi látkami, pro jejichž nákup, skladování a prodej je zákonem vyžadována držba živnostenského oprávnění pro prodej drogistického zboží, navíc sankce byla žalobci uložena i za období před účinností cit. nařízení, tj. přede dnem 24. 2. 1998, kdy neexistoval obecně závazný předpis určující prodej technického benzínu jako výhradní obsah určité živnosti. V cit. nařízení vlády se v obsahu živnosti „Prodej drogistického zboží " nevyskytuje pojem „hořlavina I. třídy", na který je žalobce odkazován rozhodnutím o odvolání. Na základě zákona č. 157/1998 Sb., o chemických látkách a chemických přípravcích a na základě nařízení vlády č. 25/1999 Sb., kterým se vydává seznam dosud klasifikovaných chemických látek a přípravků, byl prodej technického benzínu zařazen do živnosti „Výroba a prodej chemických látek a chemických přípravků klasifikovaných jako vysoce hořlavé". Živnostenský úřad však dle žalobce nezohlednil ustanovení § 31 odst. 5 a 6 tohoto zákona, podle něhož byl žalobce povinen doložil splnění podmínky autorizace do 1 roku od nabytí účinnosti zákona, a teprve není-li to doloženo, zaniká živnostenské oprávnění. Zákon č. 352/1999 Sb., kterým se mění zákon 157/1998 Sb., o chemických látkách a chemických přípravcích v čl. II. odst. 6 přechodných ustanovení stanoví, že nadále není pro zachování živnostenských oprávnění požadována odborná způsobilost u osob oprávněných k provozování zde uvedených živností. Jelikož byl žalobce vždy osobou oprávněnou prodávat technický benzín v rámci živnosti „Koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej", odpadla žalobci změnou zákona povinnost dokládat splnění podmínek a shora uvedené živnostenské oprávnění nemohlo žalobci zaniknout. Protože lhůta pro doložení podmínek stanovená zákonem č. 157/1998 Sb. končila nejdříve dnem 1. 1. 2000, zatímco zákon č. 352/1999 Sb. nabyl účinnosti již dne 30. 12. 1999, příslušná živnostenská oprávnění nezanikla, i když odborná způsobilost nebyla doložena. To, že zákon výslovně nezmiňuje jiné než uvedené živnosti neznamená, že jiné živnosti neexistovaly, jak dovozuje správní orgán, a že se na ně přechodná ustanovení tedy nevztahují.

Co se týká uložení pokuty za prodej látky prodávané pod obchodním názvem FRIDEX STABIL, rozhodnutí neobsahuje ustanovení právního předpisu a ani důvody, pro které je tento přípravek považován za jed, pesticid nebo žíravinu a toto tvrzení správního orgánu není nijak prokázáno. Nařízením vlády č. 25/1999 Sb., kterým se vydává seznam dosud klasifikovaných chemických látek a přípravků je látka etylenglykol zařazena mezi látky zdraví škodlivé, a její prodej je prováděn v rámci živnostenského oprávnění žalobce. Dále žalobce uvádí, že dle živnostenského listu č. j. ŽÚ/1535/4743/2000-Ja ze dne 20. 6. 2000 vydaného živnostenským úřadem Pelhřimov, vzniklo živnostenské oprávnění k prodeji chemických látek a chemických přípravků zdraví škodlivých již dne 4. 2. 1997.

Žalobce dále namítá, že rozhodnutí bylo vydáno až po nabytí účinnosti zák. č. 356/1999 Sb., kterým se mění zák. č. 455/1991 Sb., o živnostenském oprávnění, jehož čl. 6 odst. 23 stanoví, že řízení o uložení pokuty, o kterých nebylo pravomocně rozhodnuto přede dnem účinnosti zákona, se dokončí podle nové právní úpravy. Správní orgán se nezabýval tím, které z ustanovení původní právní úpravy je pro žalobce výhodnější. Samotné konstatování, že sankce byla uložena v zákonem povoleném rozpětí je nedostatečné a rozhodnutí je v tomto smyslu nepřezkoumatelné. Pokud zákon stanoví, že se má řízení ukončit podle nové právní úpravy, nelze účinnost tohoto ustanovení zúžit jen na stanovení výše pokut, ale takém na posouzení skutkové podstaty v souvislosti s novou právní úpravou. Podle nové právní úpravy je činnost žalobce v souladu s právem, nelze jej tedy stíhat pro správní delikt.

Dále žalobce uvádí řadu procesních pochybení správního orgánu, a to nesprávné poučení o námitkách v protokolu ze dne 26. 1. 2000, nerozhodnutí o námitce žalobce ohledně oceňování zboží, seznámen s protokolem o kontrole byl zaměstnanec žalobce, nikoli sám žalobce, čímž byla porušena povinnost mlčenlivosti kontrolních orgánů, kontrolní protokol neobsahuje ustanovení právních předpisů, které byly porušeny, což je v rozporu s ust. § 15 odst. 1 zákona o státní kontrole, protokol ze dne 31. 1. 2000 je sepsán bezdůvodně, nebo se nejednalo o podání účastníka řízení ani o důležitý úkon správního orgánu ve smyslu § 22 správního řádu, výzva správního orgánu prvního stupně k předložení dokladů nemá oporu v zákoně, neboť se nejednalo o zdvořilou výzvu k dobrovolnému předložení, nýbrž o nařizovací akt, navíc bez řádného poučení o důvodech odepření předložení a následcích nepředložení listin. Dále správní orgán prvního stupně nedodržel 30 denní lhůtu pro vydání rozhodnutí, 30 denní lhůtu pro předložení odvolání k rozhodnutí odvolacímu orgánu, odvolací orgán bezdůvodně prodlužoval lhůtu pro rozhodnutí, odvolací orgán vyčetl z protokolu o kontrole něco jiného, než je v něm uvedeno. S ohledem na skutečnost, že obě rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná a trpící řadou procesních vad a jsou vydána v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, navrhuje žalobce jejich zrušení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 16. 1. 2001 uvádí následující: Od účinnosti zák. č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání byla v řemeslných živnostech (příloha 1) uvedena „Drogistická živnost“, v koncesovaných živnostech „Prodej jedů a žíravin v maloobchodě“, přičemž základní odbornou způsobilostí pro obě živnosti byl průkaz odborné způsobilosti pro živnost drogistickou. Seznam ostatních a zvlášť nebezpečných jedů byl uveden v přílohách nařízení vlády 192/1988 Sb., o jedech a některých jiných látkách škodlivých zdraví. Pokud tedy zákonodárce uvedl tyto živnosti do přílohy zákona, sledoval tím nepochybně, aby tyto činnosti nebyly zahrnuty do souhrnné živnosti „Koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej“. Dále žalobce uvádí, že zákonem není stanoveno pro žádnou živnost, zda je např. prodej Fridexu obsahem konkrétní živnosti. Podle nařízení vlády č. 192/1988 Sb. byl FRIDEX STABIL zařazen mezi ostatní jedy a jako takový měl být do 1. 1. 1999, tj. do účinnosti zákona č. 157/1998 Sb. prodáván v rámci vázané živnosti „Prodej jedů, žíravin a pesticidů“ na základě doložené odborné způsobilosti pro práci s jedy podle § 15 cit. vládního nařízení. Stejně tak prodej technického benzínu, jako hořlaviny první třídy měl být realizován do uvedeného data toliko v rámci „Prodeje drogistického zboží“. Žalovaný dále uvádí, že se na žalobce nevztahují přechodná ustanovení čl. II. odst. 6 zák. č. 352/1999 Sb., neboť ta se, jak je uvedeno v žalobě, vztahovala na osoby oprávněné k provozování zde uvedených živností, žalobce však před účinností zákona č. 157/1998 Sb. příslušná živnostenská oprávnění nevlastnil. Co se týká výše uložené pokuty, za byla evidentně v souladu se stanoveným rozsahem sankcí určených pro neoprávněné podnikání ve volných ohlašovacích živnostech. K procesním námitkám žalovaný namítá, že právo podat námitky bylo žalobci zachováno v rámci pokračování kontrolního protokolu č. 014/2000 sepsaného dne 31. 1. 2000, kdy byl žalobce seznámen s výsledky kontroly provedené dne 26. 1. 2000. Toto pokračování také obsahuje poučení o námitkách. Dále má žalovaný za to, že v zásadě žalobce nemusel být kontrole osobně přítomen, z hlediska požadavků zákona o státní kontrole postačí, když výkon kontroly umožní kontrolnímu orgánu fyzická osoba k tomu určená či jinak pověřená podnikatelem. Tyto osoby jsou kontrolnímu orgánu povinny poskytnout pokud jde o vyhotovení záznamu o kontrole potřebnou součinnost, a v nepřítomnosti podnikatele podepisují a za podnikatele přebírají vyhotovený záznam o provedené kontrole. Také povinnost mlčenlivosti ze strany kontrolních orgánů nebyla porušena, neboť nelze zachovávat mlčenlivost vůči účastníku kontroly. Dále žalovaný uvádí, že konkrétní porušení živnostenského zákona je specifikováno buď příslušnými ustanoveními zákona nebo slovním vyjádřením v části druhé kontrolního protokolu ze dne

31. 1. 2000. Žalovaný má tedy za to, že rozhodnutí správního orgánu prvního i druhého stupně bylo vydáno v souladu se zákonem.

V replice ze dne 15. 5. 2001 žalobce uvádí, že tvrzení žalovaného, že prodej technického benzínu je provozováním živnosti „Drogistická živnost“ nemá oporu v obecně závazných právních předpisech, tvrzení, že prodej látky FRIDEX STABIL, který je provozováním živnosti „Prodej jedů, žíravin a pesticidů“byl neoprávněným podnikáním, není nijak dokázáno. Dále žalobce odkazuje na živnostenský list č. ŽÚ/1535/4743/2000-Ja, evid. číslo 330402-7913-01 ze dne 20. 6. 2000 vydaný Živnostenským úřadem v Prostějově pro živnost „Prodej chemických látek a chemických přípravků klasifikovaných jako hořlavé, zdraví škodlivé, žíravé, dráždivé senzibilující“ s dnem vzniku živnostenského oprávnění 4. 2. 1997. Dále žalobce namítá, že k jednání s kontrolními pracovníky nebyl nikdo pověřen ani zmocněn, kontrolní pracovníci nezachovali mlčenlivost, protokol o kontrolním zjištění ze dne 26. 1. 2000 postrádal zákonné náležitosti, žalobci bylo odepřeno právo přizvat ke kontrole třetí osobu ve smyslu ust. § 60c živnostenského zákona, jako podklad rozhodnutí bylo použito sdělení zaměstnance žalobce, aniž byl vyslechnut jako svědek. Dále žalobce opakuje své námitky týkající se výše uložené pokuty a skutečnosti, že živnostenský úřad se neřídil dle přechodných ustanovení zák. č. 356/1999 Sb. pro účastníka výhodnější právní úpravou. Závěrem žalobce uzavírá, že žalovaný vydal od února 1999 do března 2000 tři pokyny k aplikaci zákona č. 157/1998 Sb. pro živnostenské úřady, což negativně svědčí o srozumitelnosti zákona a jeho jednoznačné aplikovatelnosti na podnikání fyzických osob.

Podáním ze dne 19. 5. 2003 žalobce navrhl důkazy k prokázání svých tvrzení, mimo jiné zápisy z jednání metodicko právní komise při OŽ MPO ze dne 8. 2. 1999, ze dne 27. 7. 1999, materiál k aplikaci zákona č. 157/1998 Sb ze dne 3. 4. 2000. Žalovaný podáním ze dne 25. 8. 2003. navrhoval, aby tyto tři důkazy nebyly soudem brány v úvahu, neboť se jedná o vnitřní dokumenty žalovaného a nejsou určeny široké veřejnosti, v případě materiálu k aplikaci zák. č. 157/1998 Sb je uveden bez č. j. a data vzniku, takže nelze ověřit, zda se jedná o deklarovaný materiál.

Ze správního spisu vyplývají následující podstatné skutečnosti:

Dne 26. 1. 2000 proběhla v provozovně žalobce kontrola provedená Okresním úřadem v Pelhřimově – okresním živnostenským úřadem (dále též „živnostenský úřad“), kterou bylo zjištěno, že je v provozovně prováděno skladování a stáčení technického benzínu, přitom skladované množství překračuje množství stanovené technickými předpisy pro prodejnu, při skladování a stáčení hořlavé kapaliny I. třídy nebezpečnosti nebyly dodrženy základní požadavky vyplývající z technických předpisů. O kontrole byl sepsán protokol č. 014/2000. Tento protokol byl předán na místě kontroly zaměstnanci žalobce p. Šimkovi. Dne 31. 1. 2000 byl živnostenským úřadem na Okresním živnostenském úřadě v Pelhřimově sepsán protokol, v němž byl žalobce seznámen s obsahem protokolu ze dne 26. 1. 2000. Současně byla žalobci uložena bloková pokuta ve výši 2000 Kč za porušení § 31 odst. 4 zák. č. 455/1991 Sb. Rozhodnutím Okresního úřadu Pelhřimov - okresního požárního rady ze dne 31. 1. 2000, č. j. PR-158/00/Hoj byla žalobci zakázána činnost – skladování a stáčení hořlavých kapalin (technického benzínu). Dne 22. 2. 2000 bylo vydáno živnostenským úřadem oznámení o zahájení správního řízení ve věci uložení pokuty dle § 63a odst. 2 zák. č. 455/1991 Sb. Dne 3. 3. 2000 byl sepsán živnostenským úřadem protokol o ústním jednání konaném téhož dne. Dne 28. 3. 2000 živnostenský úřad rozhodnutím č. j. OU/PE/2683/2000 uložil žalobci pokutu

v celkové výši 50 000 Kč s odůvodněním, že žalobce prodával a stáčel technický benzín a FRIDEX STABIL bez příslušných živnostenských oprávnění. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 11. 4. 2000 odvolání. O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 8. 2000 č.j. 16803/00/4110, kterým odvolání žalobce zamítnul a rozhodnutí živnostenského úřadu potvrdil. Žalovaný ve svém rozhodnutí souhlasil se správním orgánem prvního stupně v tom, že se žalobce dopouštěl neoprávněného podnikání tím, že provozoval uvedené živnosti bez živnostenského oprávnění. Žalovaný nesouhlasil s námitkami žalobce, že výzva k předložení dokladů měla být učiněna živnostenským úřadem formou rozhodnutí a že žalobci bylo odňato právo seznámit se s podklady pro rozhodnutí a navrhnout jejich doplnění, neboť na toto své právo byl žalobce upozorněn v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 28. 2. 2000. Dále žalovaný uvádí, že živnostenský úřad dostatečně zjistil stav věci, když prodej předmětných látek žalobcem byl v rámci kontrolní činnosti nedostatečně zdokumentován. Ke změně kvalifikace a pojmosloví jedů došlo změnou právních předpisů, jejichž úroveň a srozumitelnost není žalovaný oprávněn posuzovat.

Věc nebyla skončena Vrchním soudem v Praze do 31. 12. 2002, proto byla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. – tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti žaloby. Konstatoval, že žaloba je podána včas (napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2000, č. j. 16803/00/4110 bylo žalobci doručeno dne 5. 9. 2000, žaloba byla podána k poštovní přepravě dne 2. 10. 2000), jde o rozhodnutí, proti němuž je žaloba přípustná. S ohledem na skutečnost, že žalovaný výslovně souhlasil s tím, aby soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, a žalobce se k výzvě soudu k tomuto postupu nevyjádřil, soud rozhodl o věci samé ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí a došel k závěru, že žaloba je důvodná.

Za stěžejní soud považuje námitku žalobce, že v řízení o uložení pokuty správní orgán prvního stupně nepostupoval v souladu s čl. VI odst. 23 přechodných ustanovení zákona č. 356/1999 Sb., kterým se mění zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, podle něhož se řízení o uložení pokuty, o kterých nebylo pravomocně rozhodnuto přede dnem účinnosti zákona, dokončí podle nové právní úpravy. Žalobce namítá, že se správní orgán nezabýval tím, které z ustanovení původní právní úpravy je pro žalobce výhodnější, když samotné konstatování, že sankce byla uložena v zákonem povoleném rozpětí je nedostatečné a rozhodnutí je v tomto smyslu nepřezkoumatelné. Pokud zákon stanoví, že se má řízení ukončit podle nové právní úpravy, nelze účinnost tohoto ustanovení dle žalobce zúžit jen na stanovení výše pokut, ale takém na posouzení skutkové podstaty v souvislosti s novou právní úpravou.

Dne 1. 3. 2000 nabyl účinnosti zákon č. 356/1999 Sb., kterým se mění zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění dalších předpisů a některé další zákony (dále jen „zák. č. 356/1999 Sb.“). Zákonem č. 356/1999 Sb., byl změněn zákon. č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, tak, že dle části první, bodu 175 zákona č. 356/1999 Sb. se v příloze č. 2 vázané živnosti skupině 207: Chemická výroba u oboru živnosti "Výroba a prodej chemických látek a chemických přípravků klasifikovaných jako hořlavé, zdraví škodlivé, žíravé, dráždivé, senzibilizující" se ve sloupci 1 slovo "prodej" nahrazuje slovem "dovoz" a text ve sloupci 2 "podle § 18 až 20" se nahrazuje textem "podle § 19 odst. 2".

V příloze č. 3 koncesované živnosti první obor živnosti skupině 307 nově zní: "Výroba a dovoz chemických látek a chemických přípravků klasifikovaných jako výbušné, oxidující, extremně hořlavé, vysoce hořlavé, vysoce toxické, toxické, karcinogenní, mutagenní, toxické pro reprodukci, nebezpečné pro životní prostředí a prodej chemických látek a chemických přípravků klasifikovaných jako vysoce toxické a toxické".

Dále zákon č. 356/1999 Sb. v čl. VI. odst. 23 přechodných ustanovení stanovil, že řízení o uložení pokuty, o zrušení živnostenského oprávnění a o pozastavení provozování živnosti, o kterých nebylo pravomocně rozhodnuto přede dnem účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle nové právní úpravy, není-li dosavadní právní úprava pro účastníka řízení příznivější.

Správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu dle § 63a odst. 2 a odst. 3 zák. č. 455/1991 Sb. Dle § 63a odst. 2 zák. č. 455/1991 Sb., fyzické osobě, která neoprávněně podniká v činnosti, která je předmětem živnosti řemeslné nebo vázané, živnostenský úřad uloží pokutu až do výše 100 000 Kč. Dle § 63a odst. 3 téhož zákona fyzické osobě, která neoprávněně podniká v činnosti, která je předmětem živnosti koncesované, živnostenský úřad uloží pokutu až do výše 200 000 Kč.

Zák. č. 356/1999 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 3. 2000. Správní orgán prvního stupně v řízení o uložení pokuty rozhodl dne 28. 3. 2000, byl tedy povinen podle přechodných ustanovení tohoto zákona, včetně čl VI. bodu 23, a současně podle novelizovaných ustanovení zák. č. 455/1991 Sb., včetně jeho příloh postupovat.

Správní orgán prvního stupně však ve svém rozhodnutí nezkoumal zda je v dané věci pro žalobce příznivější dosavadní, či nová právní úprava, když pouze konstatoval, že porušení zákona bylo jednoznačně prokázáno a ustanovení § 63a nebylo novelou dotčeno, co se týká možné výše pokuty. Dále správní orgán prvního stupně uvádí, že zohlednil při výši uložené pokuty to, že všechny neoprávněně provozované živnosti přešly do živností ohlašovacích volných, a že žalobci podle současné právní úpravy postačuje živnostenské oprávnění „koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodeje a prodej“, jehož je nositelem. Správní orgán prvního stupně tedy v rozporu s ust. čl. VI. odst. 23 přechodných ustanovení zákona č. 356/1999 při svém rozhodování nepřihlížel k tomu, zda je pro žalobce příznivější nová či dosavadní právní úprava. Také žalovaný se touto skutečností k námitce žalobce uvedené v odvolání nezabýval, když v napadeném rozhodnutí pouze konstatoval, že se ztotožňuje s odůvodněním aplikace bodu 23 přechodných ustanovení zák. č. 356/1999 Sb., neboť výše pokuty byla uložena evidentně ve stanoveném rozsahu sankcí určených pro neoprávněné podnikání ve volných ohlašovacích živnostech.

Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 4. 8. 2000, č. j. 16803/00/4110 a rozhodnutí Okresního úřadu Pelhřimov – okresního živnostenského úřadu ze dne 28. 3. 2000, č. j. OU/PE/2683/2000-Ti jsou tedy ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů rozhodnutí, když z odůvodnění obou rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán prvního stupně ani žalovaný se nevypořádaly se zhodnocením právní úpravy platné před a po účinnosti zák. č. 356/1999 Sb. výkladem ustanovení čl. VI. odst. 23 přechodných ustanovení tohoto zákona a zjištěním, která právní úprava je pro žalobce příznivější. Soud proto zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalovaného pro vady řízení bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud již nezabýval dalšími námitkami žalobce.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl v tomto řízení úspěch, má tedy právo na náhradu nákladů řízení. Ty jsou tvořeny částkou 1000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále dle vyhl. č. 177/1996 Sb. částkou 3000 Kč za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, zpracování žaloby, replika) a třemi režijními paušály v celkové výši 4225 Kč. Soud proto uložil žalovanému uhradit žalobci částku 4225 Kč k rukám jeho právní zástupkyně v obvyklé lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2004

JUDr. Marie Součková

předsedkyně senátu